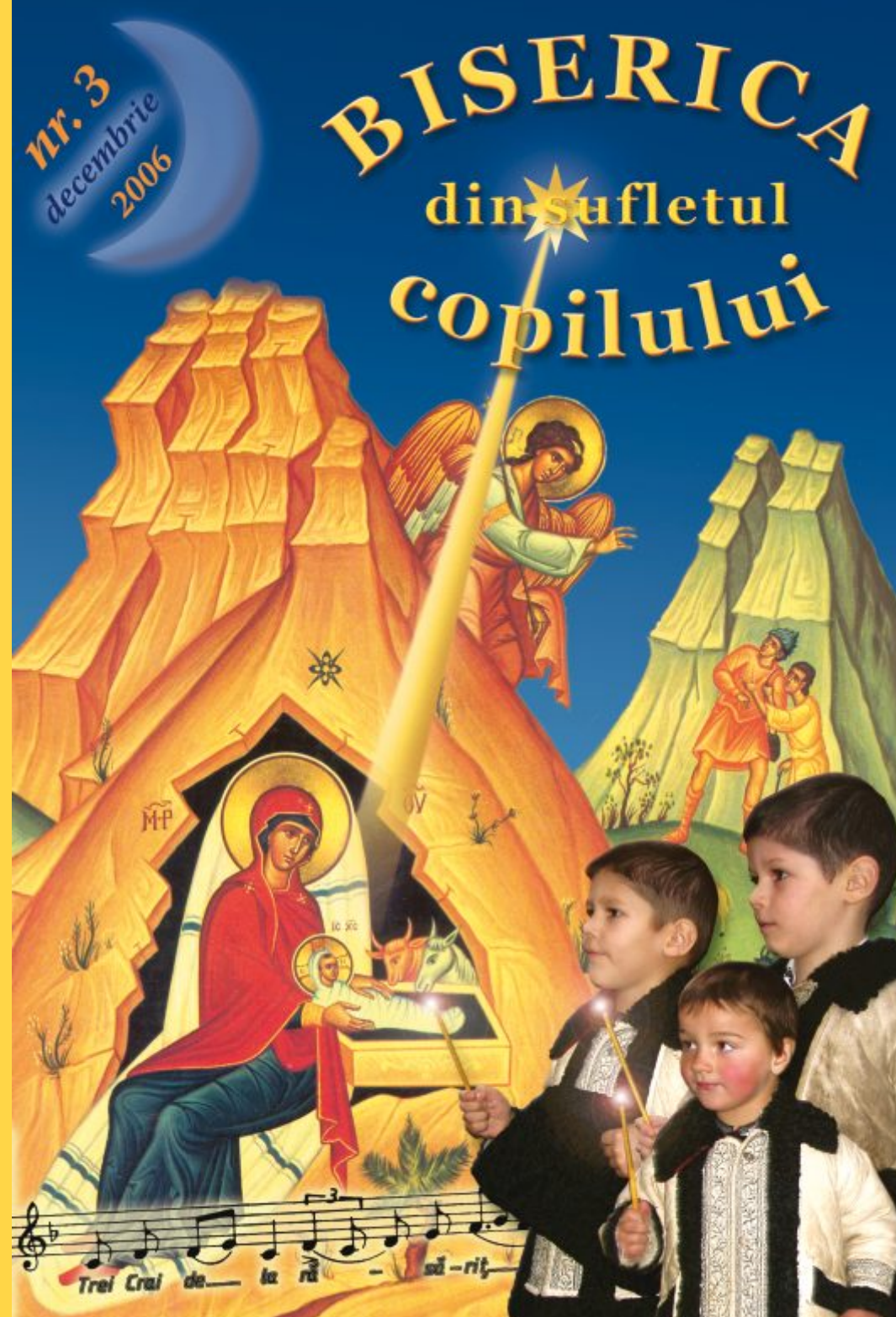

PROIECTUL GRĂDINIȚEI "SF. IOAN CEL NOU" viitoarea casă a micuților creștini

Puteți contribui la
realizarea acestui proiect
prin donații în contul:

RO96BRDE340SV11897173400 B.R.D. SUCEAVA

CUPRINS

- 4 30 noiembrie
1 decembrie
- 6 Sfântul Nicolae,
chip al blândetii
- 8 Minunea Nașterii
- 9 Trei crai de la Răsărit
- 10 Hristos Se naște, măriți-L!
- 12 Bucuria Crăciunului
- 14 Sfânta Tradiție
- 15 Știați că? Jocuri
- 16 Datini de Crăciun
- 17 Colindător ca tine ...
- 18 Al patrulea mag
- 20 Bradul Virtuților
- 21 Povestea Credinței
- 22 Dragoste fără margini
- 23 Doi ciobani
- 24 Nevoia de a începe educația
din fragedă pruncie
- 26 Povestea lui Moș Nicolae
- 27 Bulgărele de zăpadă
- 28 Podoabe pentru bradul
de Crăciun. Jocuri
- 30 Rezultatele la concursuri

Cuvânt despre post

Omul virtuos este cel care știe să se înfrâneze, să se abțină de la orice cuvânt sau faptă care aduce știrbire demnității lui, vieții morale.

Omul virtuos este călăuzit permanent de cuvintele Sfântului Apostol Pavel: **„Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu mă voi lăsa biruit de ceva.”** (I Corinteni 6, 12). Trebuie să învățăm cum să folosim libertatea noastră; să nu ne lăsăm înșelați de cei care făgăduiesc libertate, **„fiind ei înșiși robi stricăciunii fiindcă ceea ce te biruiește aceea te și stăpânește.”** (II Petru 2, 19)

Creștinul adevărat, care vrea să-și trăiască în demnitate viața, se înfrânează nu numai de la ceea ce este rău, ci și de la ceea ce nu contribuie la sporirea lui în virtute, adică de la lucrurile care sunt neimportante, aceasta pentru că **„cel ce este credincios în foarte puțin și în mult este credincios și cel ce este nedrept în foarte puțin și în mult este nedrept.”** (Luca 16, 10).

Din acest „puțin” face parte și porunca postului, a postului care începe cu un lucru obișnuit: mâncarea. În ziua de post sau în perioada celor patru posturi, Biserica a rânduit să ne înfrânăm de la anumite mâncăruri pe care le folosim în zilele obișnuite. Deci a posti nu înseamnă să fii flămând, ci să te înfrânezi, să renunți la anumite mâncăruri; să mănânci fără să te îmbuibezi; să unești fapta postului cu rugăciunea și mai ales cu fapta de milostenie; postirea înseamnă sănătate pentru trup, curăție pentru suflet, apropiere către Dumnezeu; puterea de a te înfrâna de la tot ce este păcat: desfrânare, minciună, mândrie.

Când postim de bucate avem mai multă putere de a ne împotrivi pornirilor, gândurilor păcătoase; a posti înseamnă a aduce lui Dumnezeu o jertfă de înfrânare și cu trupul; a posti înseamnă și a împlini porunca a IX-a a Bisericii care ne îndeamnă să **nu facem petreceri în posturi**; a posti înseamnă sfințirea și a trupurilor i

noastre, slăvirea lui Dumnezeu și cu trupul nu numai cu mintea și cu sufletul, potrivit cuvintelor Sfântului Apostol Pavel: **„Slăviți dar pe Dumnezeu cu trupul vostru și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.”** (I Corinteni 6, 20)

Virtutea postului o învățăm încă din copilărie sub îndrumarea mamei și a preotului paroh. Postul aduce frumusețe nu numai sufletului, ci și trupului așa cum ne amintește Biserica în rugăciunea de sfințire a jertfei de mulțumire adusă de creștini în ziua cinstirii numelui de Botez: **„cei trei tineri și Daniel, care erau în Babilon, fiind hrăniți cu semințe, I-ai arătat mai frumoși decât pe cei cu multe desfătări.”**

Într-adevăr, fața și trupul omului care trăiește în îmbuibare arată foarte urât. Însă noi postim nu pentru frumusețea trupului, ci pentru frumusețea sufletului; frumusețea dată de virtutea înfrânării, virtute în care ne ostenim în zilele de post și îndeosebi în cele patru posturi ale anului din care face parte și cel al Crăciunului. Cu pregătirea cuvenită: post, înfrânare, spovedanie și împărtășirea cu Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, să întâmpinăm marea sărbătoare a **Nașterii Domnului**.

† PIMEN

Arhiepiscop

al Sucevei și Rădăuților

Revistă editată și produsă de
MANASTIREA "SF. IOAN CEL NOU" SUCEAVA

Fotografii: Arhiva Mănăstirii Sf. Ioan cel Nou Suceava,
Valentin Moscaliuc, Petru Palamar, Elena Cărciu
Tipar & DTP : Accent Print, Suceava - tel. 0230 523586

30 noiembrie 1 decembrie

Pe 30 Noiembrie, cu o zi înainte de sărbătoarea națională, când Biserica Ortodoxă îl prăznuiește pe Sfântul Apostol Andrei, românii trăiesc sărbătoarea spiritualității lor, această zi putând fi numită pe drept cuvânt **sărbătoarea sufletului românesc**. Iar aceasta deoarece Sfântul Apostol Andrei, ucenicul cel întâi chemat de Domnul nostru Iisus Hristos, este primul misionar care a adus vestea cea bună a mântuirii la strămoșii noștri geto-daci, întemeind primele comunități creștine pe teritoriul în care trăiesc românii de astăzi, stând mărturie până astăzi peștera Sfântului Andrei, bisericuțele rupestre de la Basarabi Murfatlar (unde duceau viață sihăstrească ucenicii Sfântului).

Poporul îl numește tot mai frecvent pe Sfântul Andrei „**Apostolul românilor**”, ca unul dintre ucenicii Domnului Hristos care a pătruns cel mai adânc în conștiința colectivă a neamului.

Prin sacrificiul propriu al tinerilor eroi și martiri din Decembrie 1989, ziua de 1 Decembrie a devenit sărbătoarea națională a românilor.

Nici nu se putea găsi un alt moment marcant din istoria neamului nostru care să se impună ca zi de sărbătoare națională, căci evenimentul de la **1 Decembrie 1918** este actul de naștere al României Mari, integrarea tuturor provinciilor românești într-un stat unitar modern, în granițele lui firești, într-un cuvânt **Unirea cea Mare** a tuturor românilor.

Și pentru că Sfântul Apostol Andrei a propovăduit credința creștină și pe teritoriul vechii Dacii și a întemeiat aici primele comunități bisericești, se poate afirma despre **creștinismul românesc** că este de **origine apostolică**. Istoricii și arheologii confirmă acest lucru. Iată, spre exemplu, ce spune arheologul Radu Vulpe: „*Poporul nostru s-a născut creștin în mod spontan, natural, o dată cu formarea romanității sale, la a cărei desăvârșire creștinismul popular și-a adus contribuția cea mai de seamă. Noi suntem români fiindcă suntem creștini și suntem creștini fiindcă suntem români*”.

Putem afirma că zilele de **30 Noiembrie** și **1 Decembrie** sunt **file sfinte din calendarul neamului românesc**, ele reprezentând o **providențială alăturare de sărbători**. Noi credem că aceasta nu este o simplă coincidență, căci în lume nimic nu e întâmplător, ci totul este proniator (cum spunea Părintele Constantin Galeriu), adică toate se petrec sub directa supraveghere a Părintelui ceresc, iar marile

evenimente ale istoriei sunt rânduite de El.

Credem că Bunul Dumnezeu a voit așa, ca după atâția ani de umilință și de întuneric spiritual la care au fost supuși, românii să-și serbeze identitatea printr-o îngemănare de sărbători, **1 Decembrie - ziua națională, sărbătoarea reîntregirii neamului românesc**, iar în ajun, pe 30 Noiembrie, de ziua Sfântului Andrei, să trăiască **sărbătoarea spiritualității sau a sufletului românesc**.

*Preot profesor Ilie Macar,
Câmpulung Moldovenesc*

SFÂNTUL NICOLAE

CHIP AL BLÂNDEȚII

Sfântul Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei, al cărui nume se tâlcuiește *biruitor de popor* a cucerit inimile tuturor oamenilor prin dragostea arătată celor săraci și necăjiți și prin nenumăratele minuni pe care, cu darul lui Dumnezeu, le-a săvârșit încă din timpul vieții.

Născut în cel de-al treilea veac după Hristos, în părțile Lichiei (Turcia), Sfântul Nicolae a fost rodul multor rugăciuni și lacrimi pe care părinții săi le-au vărsat înaintea lui Dumnezeu pentru a se împărtăși de bucuria unui copil.

După copilăria vegheată de bunii săi părinți, a urmat tinerețea consacrată deopotrivă învățaturii și rugăciunii, ani în care Sfântul Nicolae a dobândit adevărata înțelepciune care este ascunsă în poruncile lui Dumnezeu și a luat hotărârea de a sluji Domnului în toate zilele vieții sale, fiind hirotonit preot.

După trecerea la Domnul a părinților săi, tânărul preot Nicolae și-a împărțit toată averea săracilor și a plecat în pelerinaj la Ierusalim. Lunga și primejdioasa călătorie pe mare către Ierusalim a făcut cunoscut oamenilor pentru prima dată puterea rugăciunii Sfântului Nicolae, care a potolit cumplita furtună și a înviat din morți un corăbier. Și mai târziu, se va arăta mereu ocrotitor celor ce călătoresc pe mare și grabnică scăpare în tot felul de primejdii.

S-a întors în cetatea Mira, capitala ținutului Lichiei, unde, în scurt timp a fost numit arhiepiscop. Anii petrecuți în slujirea cu dragoste și smerenie a celor bolnavi, săraci, din închisori sau orfani, au făcut ca numele părintelui nostru Nicolae să fie sinonim cu cel al bunătății. Dar nu doar prin bunătate s-a distins Sfântul Nicolae, ci și prin răbdarea în necazuri, prin râvna și curajul cu care a apărat dreapta credință.

În vremea prigonirii creștinilor de către crudul împărat roman Dioclețian, arhiepiscopul lui Hristos, Nicolae, a fost aruncat în închisoare, unde a suferit multe chinuri în așteptarea morții martirice. Venirea la putere a Împăratului Constantin cel Mare a oprit însă persecutarea creștinilor și Sfântul Nicolae a fost repus pe scaunul arhieresc.

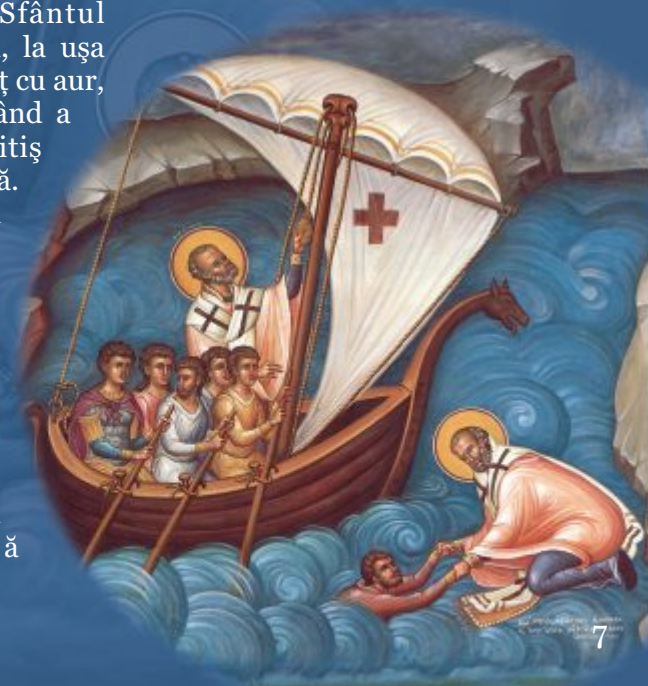
Apoi, la primul sinod ecumenic de la Niceea, păstorul cel bun, Nicolae, nu a ezitat să-l înfrunte pe ereticul Arie, care se rătăcise de la dreapta credință, răstălmăcind cuvintele lui Hristos.

Una dintre cele mai cunoscute minuni este a celor trei surori, fetele unui nobil sărac, care datorită situației financiare precare nu se puteau mărita. Când fata cea mare a ajuns la vremea măritişului, Sfântul Nicolae, a lăsat noaptea, la ușa casei nobilului, un săculeț cu aur, lucru care s-a repetat când a venit vremea de măritiş pentru cea de a doua fată. Când i-a venit vremea și celei de a treia fete, nobilul a stat de pază toată noaptea ca să afle cine-i cel care le-a făcut atâta bine fetelor lui. L-a văzut pe sfânt cum a lăsat săculețul cu aur. Când tatăl fetelor a văzut una ca asta, Sfântul Nicolae l-a rugat să păstreze secretul, dar

bineînțeles că acesta nu a putut fi ținut. De atunci, oricine primea un cadou neașteptat îi mulțumea Sfântului Nicolae pentru el.

Fiind împodobit cu toate faptele bune, Dumnezeu l-a iubit și l-a binecuvântat cu darul facerii de minuni. După trecerea sa la Domnul, sfântul său trup s-a odihnit o vreme în Mira, fiind mutat apoi la Bari, Italia, unde se află și astăzi.

Bunătatea, blândețea, smerenia, sărăcia de bună voie, iubirea de Dumnezeu și de oameni, l-au așezat pe Sfântul Nicolae în rândul celor mai apreciați oameni ai vremii sale, iar de atunci și până la sfârșitul veacurilor l-au transformat în „Moș Nicolae”, cel ce aduce daruri, în special copiilor cuminți.

Minunea Nașterii

În seara de Crăciun, un tânăr l-a întrebat pe tatăl său:

- Tată, nu înțeleg cum de L-a născut Maica Domnului pe Mântuitor fără stricăciune, fără durere? Duminică, la predică, părintele a spus că trupul Maicii Domnului a rămas neatins de păcat, în mod

miraculos, atât înainte de Naștere, în timpul

Nașterii și după Naștere.

- Băiete, i-a răspuns tatăl, la Dumnezeu totul este cu putință. Nașterea Mântuitorului este ceva miraculos, o minune unică. Minte omului nu poate cuprinde totul, dar ceea ce spui nu-i greu de crezut. Uită-te la lumina soarelui, care ajunge la noi prin fereastra închisă. Lumina trece prin geam, dar strică ea geamul cu ceva ? Tot așa, Domnul Iisus, Lumina Vieții, S-a întrupat pentru noi, trecând prin trupul curat și sfânt al Născătoarei de Dumnezeu, fără stricăciune. Iar noi, la rândul nostru, îl putem primi pe Iisus, în sufletele noastre. Chiar dacă puterile trupului omenesc nu sunt prea mari, chiar dacă ascuțimea minții noastre nu este nici ea infinită, în schimb dragostea din sufletele noastre poate cuprinde totul. Poate, chiar, schimba totul.

Maica Domnului nu L-ar fi putut purta pe Cuvântul lui Dumnezeu în trup, dacă nu ar fi primit mai întâi Cuvântul lui Dumnezeu în inimă.

Trei crai de la răsărit

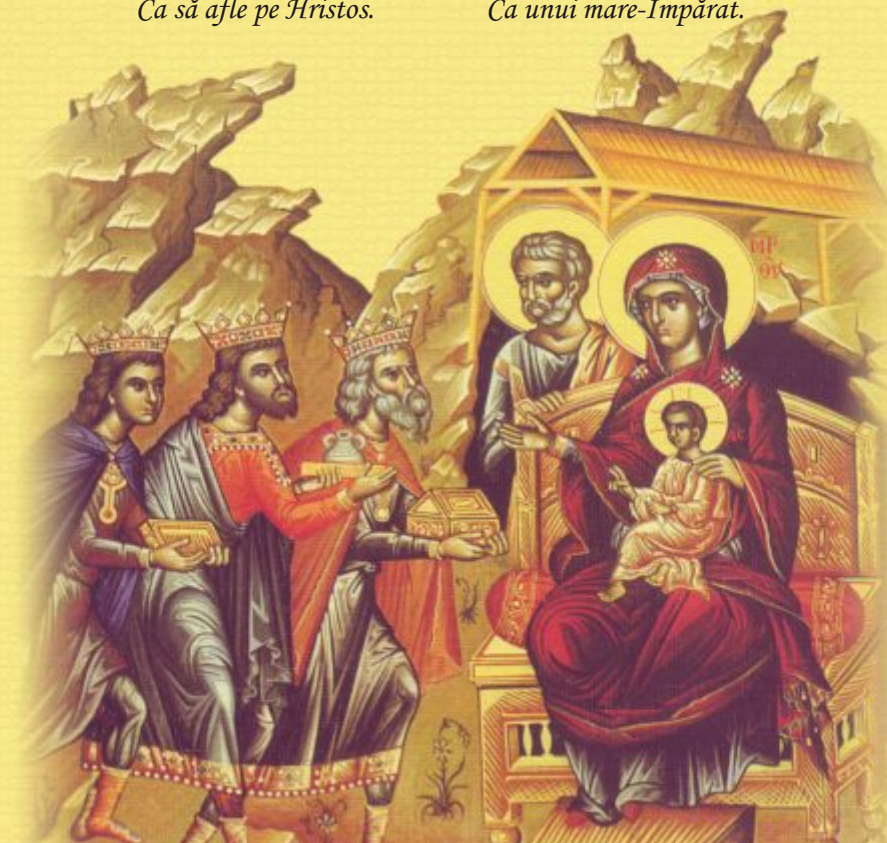

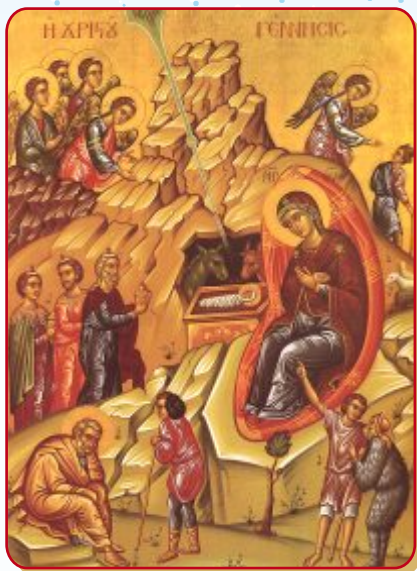
Trei crai de la răsărit,
Spre stea au călătorit,
Și-au mers după cum citim
Până la Ierusalim.
Acolo dac-au ajuns,
Steaua-n nori li s-a ascuns,
Și le-a fost a se plimba,
Prin oraș a întreba.

Unde S-a născut, zicând,
Un Crai mare de curând ?
Iară Irod împărat
Auzind s-a tulburat.
Pe crai grabnic i-a chemat
Și în taină i-a-ntrebat,
Ispitindu-i vru setos
Ca să afle pe Hristos.

Craii dacă au plecat,
Steaua iar s-a arătat
Și-a mers pân'a stătut
Und' era Pruncul născut.
Și cu toți s-au bucurat
Pe Hristos dac-au aflat,
Cu daruri s-au închinat
Ca unui mare-Împărat.

Hristos Se naște, măriți-L...

*Hristos din ceruri, întâmpinați-L;
Hristos pe pământ, înălțați-vă;
Cântați Domnului tot pământul
Și cu veselie laudați-L, popoare,
că S-a preamărit!*

Ultima lună a fiecărui an, decembrie, e fără îndoială cea mai așteptată, mai ales de către copii, pentru că ea culminează cu sărbătoarea Crăciunului. Este pretutindeni în lume un adevărat spectacol de lumină, cu globuri și becuri multicolore, cu brazi, case și drumuri împodobite. Ai zice că fiecare își folosește imaginația în fel și chip pentru a adăuga un plus de strălucire în această "întrecere". Așa că, încet-încet, cu concursul comercianților bucușori să vândă cât mai mult, ne-am obișnuit să vedem în sărbătoarea Crăciunului mai ales acest înveliș de strălucire trecătoare. Iar când vine vremea să scoatem pomul din casă și să așezăm la loc podoabele lui, simțim o adâncă părere de rău, ca și cum am pierde un lucru foarte important și drag.

Oare atâta să însemne Crăciunul? Sau ce-am putea face să păstrăm mereu această bucurie și să nu ne întristăm când trec zilele sărbătorii? Dacă e așa de frumoasă, oare nu există un Crăciun veșnic?

Poate că noi construim, chiar și fără voia noastră, în preajma acestei sărbători, o atmosferă de poveste. Dar nu e o poveste. E aducerea în prezent a celui mai minunat și mai adevărat eveniment care s-a întâmplat vreodată. N-a fost oare minunată creația pe care a făcut-o Dumnezeu? Și n-a fost oare mai minunat faptul că l-a creat pe om, după asemănarea Sa? Și nu e cu mult mai minunat lucru când, din dragoste pentru omul pe care l-a făcut după chipul Său, Se face El Însuși om, ca să-l facă pe om Dumnezeu? Astfel, Nașterea lui Hristos, când Fiul lui Dumnezeu Se face Copil, e ca o creație din nou a oamenilor și o împlinire a scopului lor, unind mai întâi (și pentru totdeauna) în Sine Însuși pe om cu Dumnezeu. De aceea limba română numește sărbătoarea Crăciun, cuvânt care vine de la *creatio* (creare) la fel ca pe Domnul creației, Cel Care Se naște.

Iar noi, pentru acest motiv simțim Crăciunul ca pe o sărbătoare a copiilor și a copilăriei. Pentru acest motiv suntem bucușori de Crăciun, iar bucuria vine din lăuntrul nostru, din suflet, mai ales dacă ne și pregătim sufletul pentru o astfel de bucurie. Sau, mai curând, ea vine de la Pruncul născut, Care revarsă în sufletul celui care prețuiește și slăvește Nașterea Lui o bucurie și o înălțare de negrăit. O bucurie care întrece orice ornament și zorzon, de care se folosește apoi doar ca să arate și altora bucuria sa. Iar aceasta o face ca să-i facă și pe ei părtași acelei bucurii și să fie cu toții înălțați de Pruncul Iisus Hristos. Un astfel de Crăciun nu se trece și nu se schimbă; sau mai curând e întotdeauna nou și veșnic același, ca lumina soarelui care răsare. Oare nu pentru aceasta Îi și cântăm Pruncului numindu-L "Răsăritul răsăriturilor"?

Poate fi păstrată această bucurie timp îndelungat? Sigur! Așa cum o spune și colinda, „de la tinerețe pân' la bătrânețe”. Asta dacă și noi ne asemănăm cu Hristos, Cel Care S-a făcut Prunc ca și noi, pentru noi. Dacă și *noi ne asemănăm Lui în nerăutate și smerenie*. Și aceasta se întâmplă când ne străduim să fim mai buni, mai înțelecători cu ceilalți, când nu ne mâniem și când iertăm, ca-ntr-o joacă, pe oricine ne pricinuieste vreun rău și când uităm de supărare ca și copiii, fără a purta dușmănie sau a vorbi nepotrivit.

Suntem iarăși asemenea Pruncului când răspundem plini de dragoste celor ce ne poartă de grijă, când ascultăm pe cei ce ne povățuiesc la ceea ce e bine și-i prețuim deopotrivă: pe părinți, pe dascăli sau pe cunoscuți; când muncim după puterea și iscusința cu care ne-a înzestrat Dumnezeu și când ajutăm și pe alții; când, iarăși, împărțim mâncarea noastră cu cei dragi și, mai ales, cu cei ce n-au...

Și tot mai mult asemenea Pruncului ne facem când nu ne lenevim să ne adresăm Lui în rugăciune, acasă și la Biserică și cu prisosință când, *prin Sfânta Împărtășanie cu Trupul și Sângele Său, ne străduim să ne facem pe noi înșine sălașul Pruncului Iisus Hristos*.

Hristos Pruncul ne dorește pe toți, mai mari sau mai mici, asemenea pruncilor. El e Prunc și Moș Crăciun deopotrivă. Ca un Prunc nou-născut ne așteaptă cu darul de smirnă al unei viețuiri smerite și cuminți, cu aurul faptelor noastre bune și cu jertfa buzelor care Îl caută în rugăciune, ca o tămâie care se înalță tot mai sus către cer. Iar El, ca un Moș de-o vârstă cu veșnicia, ni Se dăruiește întreg în Sfânta Împărtășanie ca darul cel mai curat și mai de preț care ar putea fi dat vreodată omenirii.

O astfel de slăvire se cuvine lui Hristos; cu asemenea podoabe se cuvine să-L întâmpinăm; așa o viață ne va înălța de pe pământ și cu asemenea mărturie se cuvine să-L vestim popoarelor pe Cel Preaslăvit, Domnul domnilor și Împăratul împăraților!

Preot Gabriel Anchidin, Suceava

BUCURIA CRĂCIUNULUI

*„Taină străină și minunată văd!
Căntecele păstorilor răsună în jurul
urechilor mele. Îngerii cântă, Arhanghelii
psalmodiază, Heruvimii înalță imne,
Serafimii doxologesc. Toți prăznuiesc
văzând pe Dumnezeu pe pământ și pe om
în ceruri, pe Cel de sus, jos, din pricina
Tainei întrupării, pe cel de jos, sus, din
pricina iubirii de oameni”.*

Sf. Ioan Gură de Aur

Ziua minunată și sfântă în care îngerii și oamenii se veselesc și cântă împreună, este ziua luminoasă în care cerul se unește cu pământul, ziua în care tristețea moare căci S-a născut Bucuria lumii.

Și cum să nu ne bucurăm de Sfânta Naștere a Domnului, căci prin ea, Hristos, rămânând Dumnezeu, S-a făcut Om și coborând din înălțime a aflat sălaș preacurat în pânțele Fecioarei? Cum să nu ne minunăm și să nu ne veselim, căci Domnul Cel Preaînalt a luat firea noastră omenească? El a binevoit să devină Om și să dea posibilitatea de a deveni ceea ce nu suntem, adică dumnezei, după asemănarea Sa.

Din imensa și nespusa Sa dragoste, Făcătorul cerului și al pământului a adus slavă făpturii Sale, căci S-a lăsat cuprins de ea și S-a întrupat devenind **Prunc**. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ne-ar fi iubit? Atunci ar fi fost un Dumnezeu rece și nepăsător, un Dumnezeu care ar fi rămas străin, iar nu în comuniune cu noi, un Dumnezeu care nu S-ar fi oferit. Atunci S-ar fi negat pe sine și nici creația Sa n-ar fi avut sens. Sensul creației este tocmai iubirea, căci Dumnezeu ne-a creat din iubire, o iubire jertfelnică. Tot ce vine de la El este iubire. Dumnezeu nu este altceva decât iubire și aceasta la Tatăl înseamnă trimiterea în lume a Fiului Său, care prin Nașterea, Răstignirea și Învierea Sa nu face altceva decât să Se ofere, să-și ofere Trupul și Sângele Său - Sfânta Împărtășanie.

Fiul ne iubește precum Tatăl, și din iubire ne vrea asemenea Lui, și atunci ne dă poruncă să ne iubim unii pe alții precum și El ne-a iubit. Iisus Hristos ne învață să fim blânzi și smeriți. De aici învățăm să înțelegem ce este **Creștinismul - Religia Iubirii !!!** Făcătorul a toate și izvorul bogăției celei nepieritoare nu a căutat palate în care să se nască, ci S-a mulțumit cu ieslea necuvântătoarelor, a dobitoacelor.

Sfântul Siluan spune că „dacă omenirea ar cunoaște pe Domnul și ar ști cât de blând și de smerit este, într-un singur ceas fața întregii lumi s-ar schimba și toți oamenii s-ar umple de bucurie și de iubire”.

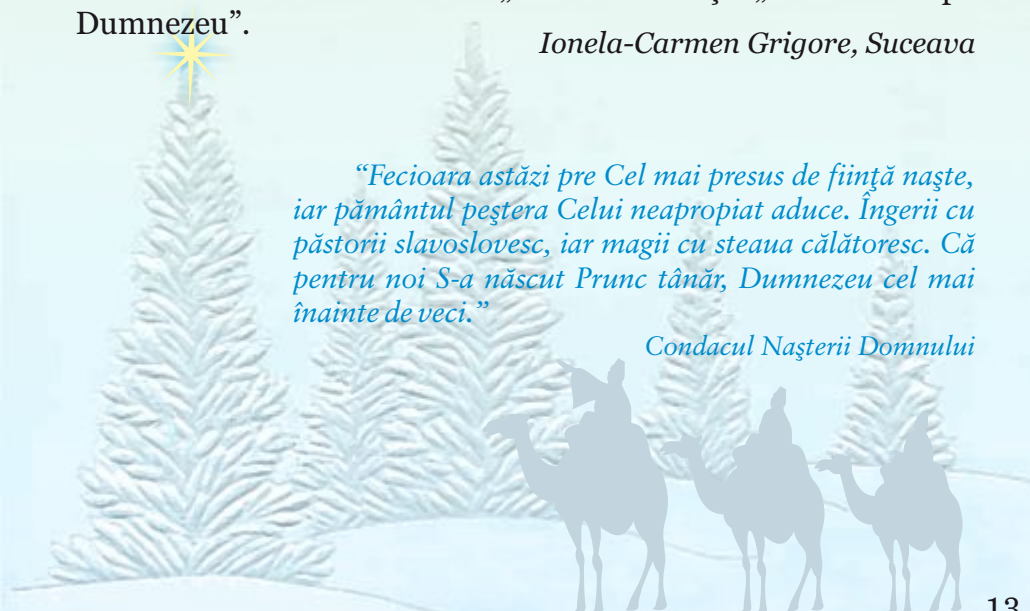
De Crăciun, colindele vestitoare ale Nașterii Domnului aduc pace, dragoste și seninătate, steaua călăuzindu-ne spre Betleemul sufletelor noastre pentru a-I aduce, precum magii, daruri neprețuite, daruri nepieritoare.

Colindăm la orice vârstă atât rude, prieteni, cunoscuți cât și necunoscuți și aducem bucurie vestind Nașterea Domnului. În colinde Îl numim pe Iisus Hristos: Mesia, chip luminos, Cel mult dorit, Dumnezeu adevărat, Domn preabun, Domn frumos, Fiul Cerului și Domnul pământului etc. Prin colinde aducem cinstire atât Domnului cât și Celei ce L-a născut, și ne mărturisim credința în Dumnezeu, în Maica Domnului, și în împărăția fără de sfârșit, colindătorii fiind cei care „vin mereu” și „ni-L aduc pe Dumnezeu”.

Ionela-Carmen Grigore, Suceava

*“Fecioara astăzi pre Cel mai presus de ființă naște,
iar pământul peștera Celui neapropiat aduce. Îngerii cu
păstorii slavoslovesc, iar magii cu steaua călătoresc. Că
pentru noi S-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu cel mai
înainte de veci.”*

Condacul Nașterii Domnului

Sfânta Tradiție

Sfânta Tradiție sau Sfânta Predanie este învățătura de credință descoperită de Dumnezeu și transmisă prin viu grai din generație în generație, nealterată până astăzi.

Sfânta Tradiție are aceeași valoare pentru **credință** ca și Sfânta Scriptură, pentru că ambele cuprind același Cuvânt al lui Dumnezeu. Sfânta Tradiție este mai veche, mai răspândită și în unele puncte mai dezvoltată decât Sfânta Scriptură. Fiindcă de la Adam până la Moise nu s-a scris nici o carte sfântă, Însuși Mântuitorul a dat învățăturile și rânduielile Sale prin viu grai și prin pildă vie. Sfinții Apostoli, de asemenea, au predicat la început prin viu grai, iar mai târziu, când nu mai puteau sau nu mai ajungeau să predice prin viu grai, unii dintre ei au așternut în scris învățăturile Mântuitorului.

Însăși Sfânta Scriptură vorbește lămurit despre însemnătatea Sfintei Tradiții. Sfântul Apostol Ioan spune la sfârșitul Evangheliei sale: "Deci și alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta." (Ioan 20,30), iar Sfântul Apostol Pavel zice: "Cele ce ați învățat și ați primit și ați auzit și ați văzut la mine, acestea să le faceți." (Filipeni 4,9); "Deci, dar, fraților, stați neclintii și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră." (II Tesaloniceni 2,15).

De altfel, Sfântul Apostol Pavel spune: "mai fericit este a da, decât a lua" (Faptele Apostolilor 20,35), cuvinte care au fost rostite de Mântuitorul Iisus Hristos, dar care nu se găsesc în cele patru Evanghelii. Sfinții Părinți, de asemenea ne învață să cinstim și să ținem Sfânta Tradiție cu aceeași sfințenie și tărie ca și Sfânta Scriptură. În acest sens, Sfântul Vasile cel Mare spune: "dintre dogmele și propovăduirile păstrate de Biserică, pe unele le avem din învățătura scrisă, pe altele, însă, le-am primit din tradiția Apostolilor, predate nouă în taină. Amândouă acestea, Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție, au aceeași autoritate pentru evlavie." (Canonul 91).

Participând activ la viața Bisericii celei adevărate și cunoscând dreapta credință, vom fi feriți de influențele străine Ortodoxiei și vom păstra mai departe Adevărul transmițându-l curat copiilor noștri spre a fi părtași veșnic cu Iisus Hristos, Cel ce este Calea, Adevărul și Viața!

Știați că ...?

- ✱ Sfânta Tradiție, ca și Sfânta Scriptură, fiind descoperire dumnezeiască este neschimbătoare și păstrată cu sfințenie în tezaurul Bisericii noastre Ortodoxe.
- ✱ Conținutul Sfintei Tradiții a fost fixat de Biserică într-un răstimp de opt secole și cuprinde:
 - Simbolul de Credință (Crezul);
 - cele 85 de canoane apostolice;
 - învățăturile dumnezeiești numite **dogme** și canoanele (hotărârile) celor 7 sinoade ecumenice și ale celor 9 sinoade particulare;
 - mărturisirile de credință ale martirilor;
 - definițiile dogmatice împotriva ereziilor;
 - scrierile Sfinților Părinți;
 - cărțile de slujbă ale Bisericii;
 - mărturii istorice și arheologice privitoare la credința creștină apostolică.

Sfânta Scriptură despre...

Sfânta Tradiție

Să aflăm ce spunea despre Sfânta Tradiție Sfântul Apostol Pavel. Va trebui să rezolvați corect perechile de exerciții de mai jos și veți afla trimerile pentru două versete din Noul Testament. Rezultatul primului exercițiu reprezintă capitolul, iar rezultatul celui de-al doilea, versetul.

Copiii care vor transcrie versetele găsite și le vor trimite pe adresa revistei până la data de 1 martie 2007, vor primi câte o surpriză!

$$\begin{aligned} (31 + 29) - 2 \times (6 + 3 - 4) - (41 - 25) &= \\ 24 + (2 \times 2 - 40) - (58 - 17 - 17) &= \end{aligned}$$

II Tesaloniceni

Filipeni

$$\begin{aligned} 29 + (3 \times 2 - 15) - (53 + 29 - 27) &= \\ 62 - 599 + 2 \times (27 - 25) - 1 &= \end{aligned}$$

Datini de Crăciun

Dintre tradițiile și datinile pur creștine, create de Biserică și legate de Sărbătorile Creștine de iarnă, amintim mergerea preotului cu icoana pe la casele credincioșilor înainte de sărbătoarea Nașterii Domnului, Boboteaza pentru stropirea caselor credincioșilor cu Aghiasmă Mare, și Colindele care preamăresc și laudă Nașterea Domnului și opera Sa de mântuire adusă neamului omenesc. Alături de ele, Irozii, Steaua, fac din sărbătoarea Crăciunului una din cele mai scumpe și mai populare sărbători ale ortodoxiei românești.

E bine de știut că nu puține din aceste colinde au o vechime tot atât de mare ca și creștinismul nostru și că ele au fost alcătuite de oamenii care cunoșteau foarte bine Sfintele Scripturi, fie că erau preoți, dascăli, cântăreți de strună sau țărani știutori de carte.

Depart de a fi niște simple versete versificate, ele sunt opere profund originale, dar originalitatea lor are grijă să se țină cât mai aproape de izvorul care a inspirat-o, adică de credința cea adevărată. Totul este izvorât din Credință și întemeiat pe Credință.

Creștinismul nostru a ieșit din copertele Sfintei Scripturi și s-a revărsat cântând în casele noastre, căci la noi este trăit cu sufletul întreg. Așa l-am moștenit de la strămoșii noștri, prin Biserică, dar și prin colinde, prin zugrăveli și prin troițe. În colindele noastre nu veți găsi nici o abatere de la *dreapta credință*, ci numai adevărul lui Dumnezeu și bunacuvința a unui neam creștin.

Cu grija de a nu le confunda cu sărbătorile de care sunt legate, și cărora trebuie să le acordăm locul, cinstea și importanța care li se cuvin, aceste datini trebuie păstrate și cultivate, respectând și încurajând tradițiile creștine legate de sărbători.

Colindător ca tine

... sunt și eu

Colinda este un cânt care ne încălzește sufletele. Ea este din moși strămoși.

Oană Carmen Luiza

Colinda este un cântec simplu, cu o mare însemnătate pentru oameni, un cântec dedicat Nașterii lui Iisus Hristos.

Cora Florin

Colinda este mijlocul prin care vechile tradiții sunt păstrate.

Stan Alexandru

Merg cu colinda pentru că prin asta cred că păstrez niște tradiții. Colinda este un simbol al Crăciunului.

Cirjă Mihai Vasile

Colinda este o bucurie pentru sufletul omului pentru că ne luminează gândurile și ne face să fim mult mai buni.

Nimigeanu Maria

Colinda este un imn de slavă care vestește Nașterea Mântuitorului ce s-a întâmplat în urmă cu 2000 de ani.

Popovici Alexandra

Mergem cu colinda pentru că putem vesti și altora că Domnul Iisus S-a născut.

Politic Gabriela

Crăciunul este pentru mine bucuria de a-l lauda pe Iisus Hristos pentru venirea Sa pe pământ.

Prelipcean Florin

AL PATRULEA MAG

Există o poveste veche, care spune că, de fapt, au fost patru magi care doreau să se închine Mântuitorului, la nașterea Sa.

Cel de-al patrulea mag și-a vândut tot ce avea și, cu banii obținuți, a luat trei pietre scumpe: un safir, un rubin și o perla, pe care să le ducă în dar Mântuitorului. Grăbindu-se să ajungă în Babilon, unde îl așteptau cei trei magi, acesta a întâlnit pe drum un om rănit, pe care nimeni nu îl ajuta. L-a dus pe bietul om la un doctor căruia i-a dat safirul pentru a-l îngriji pe bolnav până ce se va însănătoși complet. Toate acestea l-au întârziat. Când a ajuns la locul întâlnirii, magii plecaseră deja fără el, însă nu

s-a descurajat, ci și-a continuat drumul singur, călăuzit de steaua ce-l ducea spre Bethlehem. Ajuns aici, a aflat că magii L-au găsit deja pe Prunc, că soldații lui Irod omoară toți copiii nou-născuți și că Sfânta Familie a plecat spre Egipt, pentru a se feri de mânia regelui. Chiar în fața sa, un soldat încerca să-i smulgă unei tinere femei copilul pentru a-l omorî. Femeia își apăra cu disperare pruncul. Magul i-a arătat soldatului necruțător rubinul și i-a spus:

- Lasă copilul să trăiască și îți voi da această piatră scumpă. Nimeni nu va afla de târgul nostru...

Ademenit de nestemată, soldatul a luat piatra, îndepărtându-se grăbit. Tânăra femeie i-a mulțumit străinului cu lacrimi de bucurie și recunoștință. Acesta s-a hotărât să-L caute mai departe pe Mântuitor. Acum, mai avea un singur dar, perla. A plecat și el spre Egipt, unde, ani de zile, L-a căutat pe Iisus, însă fără nici un rezultat.

După 30 de ani, a aflat că undeva, în Palestina, Mântuitorul propovăduiește Evanghelia. Bucuros că, în sfârșit, știe unde Îl poate găsi, s-a grăbit spre Iudeea. Ajuns la Ierusalim, spre seară, a aflat că Iisus Hristos este răstignit pe Dealul Golgotei. S-a grăbit magul spre locul acela cu dorința să-L vadă în viață pe Mântuitor, să-I ducă darul său pe care îl păstrase de atâta timp. Însă, prin fața lui au trecut doi soldați romani ce duceau în sclavie o tânără evreică. Oprindu-i, magul le-a spus:

- Dacă îi dați drumul fetei, vă dăruiesc această perlă. O puteți vinde și împărți banii. Veți câștiga mult mai mult lăsând fata liberă.

Lacomii, soldații au luat

perla, eliberând-o pe tânără, care, plângând de fericire, nu știa cum să-i mulțumească străinului. Dar magul, rugându-se cerului să-L vadă măcar o clipă pe Mântuitor, se grăbea spre Golgota. Acum, nu mai avea nimic. Îi era rușine să se închine Împăratului împăraților fără nici un dar. Însă, când a ajuns lângă Cruce, Mântuitorul S-a uitat drept spre el și i-a spus:

- În sfârșit, ai venit. Tu mi-ai adus cele mai frumoase daruri...

- Bine, dar nu mai am nimic, ce Ți-am adus eu ? a întrebat mirat magul.

- Tot ce duceai cu tine ai dat celor neajutorați. Mie Mi-ai dat, dându-le lor. Darul tău a ajuns la Mine și, îți spun, că el este cel mai însemnat, căci, acela care Îl iubește pe Dumnezeu, îi iubește pe oameni.

Cine nu caută nevoile celorlalți spre a fi de folos cu ce poate, nu va găsi mulțumire și bucurie, nu va afla adevărata viață. Cu cât bunătatea ta este mai aproape de oameni, cu atât și Dumnezeu este mai aproape de tine.

Fiecare dintre noi poate fi un al patrulea Mag, dacă săvârșim faptele lui!

BRADUL VIRTUȚILOR

Este liniște deplină... Din când în când mai alunecă pe foaia de hârtie câte un creion... Toți suntem concentrați asupra noii teme: să desenăm un suflet de om.

M-am gândit că ar fi bine să-l desenez sub forma unui copac. Și am ales bradul care este veșnic verde pentru că și sufletul omului este veșnic (nemuritor).

Adânc înfiptă în pământ este **CREDINȚA**, temelia vieții creștine, prin care credinciosul primește și își însușește adevărurile descoperite de Dumnezeu și propovăduite de Biserica Ortodoxă. Fără credință nu este putință de mântuire. Credința

înaripează rugăciunea prin care ne

ridicăm la cer. Credința trebuie să rodească fapte bune, căci *credința fără fapte este moartă*.

Pentru a face fapte bune este nevoie de un efort continuu, iar motorul fără odihnă care îl întreține este **NĂDEJDEA**. Ea este dorința și așteptarea cu încredere a împlinirii tuturor bunătăților făgăduite de Dumnezeu omului care face voia Lui, fiindcă Dumnezeu este credincios în tot ce făgăduiește. Ea naște râvna, curajul, tăria, statornicia în lucrarea mântuirii. Nădejdea este cea care îndreaptă sufletul într-un dor neostoit către Creator, dezlipindu-l de cele vremelnice. De aceea am considerat-o tulpina bradului.

Crengile bradului sunt celelalte virtuți: *înțelepciunea, dreptatea, cumpătarea, bărbăția, smerenia, milostenia, răbdarea, blândețea, bunacuvința*.

În vârful bradului 'am urcat' **DRAGOSTEA** pentru că ea este diadema care încununază celelalte virtuți. Ea este dată omului în dar prin Taina Botezului. Dragostea de Dumnezeu este drumul cel mai drept spre dragostea aproapelui tău. Dragostea de Dumnezeu îndepărtează din suflet orice gând viclean, orice cuget de a face rău oamenilor. Cel ce iubește se face părtaș felului de viață divin, iar faptele lui iau amprenta veșniciei.

Așa am reușit să-mi imaginez un suflet de OM, prin credință, nădejde și dragoste!

un copil credincios și sânguincios

Povestea Credinței

Într-un univers apropiat, într-o lume înmiresmată de florile sfințeniei, trăia un suflet care se numea *Credința*. Această ființă își petrecea firul vieții într-un mod bineplăcut lui Dumnezeu: la fiecare pas făcea fapte bune, se ruga mult ca să i se ierte păcatele, mergea în fiecare duminică și sărbătoare la biserică și totuși, era marginalizată de cei din jur.

"Prietenii" ei au încercat să o descurajeze, afirmând de multe ori că mai bine s-ar bucura de frumusețile acestei lumi într-un mod cu totul diferit față de viața ei obișnuită: ar putea merge în discotecă în loc să se roage, ar putea să poarte haine mai provocatoare pentru a ieși din anonimat etc. Însă Credința nu a ascultat glasul acestor ispite, ci a continuat să-și înfrumusețeze viața cu parfumul rugăciunilor, al postului și al faptelor de milostenie.

Ajungând mai apoi în situații critice, apropiații Credinței au venit și i-au cerut sfatul. Aceasta, fiind plină de bunătate și de lumină, a acceptat să-i ajute, dându-le acea rază de speranță că totul se va termina cu bine dacă Îl vor purta pe Dumnezeu în suflet și în cuget. Uimiți la început, prietenii Credinței s-au arătat sceptici, însă harul și puterea acestui suflet unic au reușit să detroneze gândurile rele după care se ghidau pe drumul lor.

Au înțeles astfel că este mult mai ușor și benefic să faci o faptă de milostenie, să te rogi lui Dumnezeu să te ajute, să te spovedești când greșești ca să fii iertat, căci răspunsul Lui va veni neîntârziat. Dacă preferăm însă bucuriile mincinoase ale păcatului, atunci evadarea noastră din mrejele (lanțurile) lui ne va fi tot mai grea, aproape imposibilă. Să alegem așadar Lumina, nu întunericul! Este atât de ușor să împlinești fapta cea bună, doar dând un sfat omului aflat într-o situație de cumpănă. Povață ... ce îi poate schimba viața.

Lucia Roșca

Grupul Școlar "Alexandru cel Bun", Gura Humorului

Dragoste fără margini

În ghetuțele frumos lustruite de cu seară, Moș Nicolae lăsase pentru Ștefan o portocală mare. După ce a mulțumit în gând Moșului pentru că nu-l uitase nici în acest an, Ștefan s-a grăbit spre școală, neuitând să-și pună micul dar în ghiozdan. Colegul său de bancă, Andrei, era prietenul lui cel mai bun, și Ștefan își dorea să se bucure împreună de portocala primită de la Moș. Astăzi însă Andrei era foarte trist, pentru că mămica lui a fost internată aseară în spital. Pe furie, Ștefan a strecurat portocala de la Moș în buzunarul hainei lui Andrei, măcar cu atât să îndulcească necazul prietenului său.

La spital, după îngrijirile primite, mama se simțea deja mai bine și acum îi explica Iuliei, sora mai mică a lui Andrei, că Moș Nicolae nu uită pe nimeni, dar pesemne că mai întârzie puțin, fiind foarte ocupat. Lui Andrei i-a venit să zâmbească, parcă el nu știa că Moșul împarte cadouri copiilor prin părinți. Peste numai o clipă însă, surprins, a descoperit în buzunar portocala. Iată că Moșul își găsisse un alt ajutor pentru a le trimite ceva dulce. Primind portocala de la fratele ei, micuța Iulia s-a bucurat mult, Moșul a ajuns la timp și la ea. Mama avea nevoie de odihnă și tatăl celor doi copii i-a luat acasă.

Spre deosebire de celelalte

lucruri, bucuria se înmulțește, se face și mai mare, dacă o împarți cu ceilalți. Și Iulia s-a gândit cu drag la Maria, prietena și vecina de o vârstă cu ea. Poate că ea nu a găsit nimic în ghetuțe, părinții Mariei sunt la muncă în Italia de un an și fițița a rămas numai cu bunica. „Noi am primit deja un mare dar de la Dumnezeu și Moș Nicolae, acela că mama se va face bine”, le-a spus tata. Iulia s-a hotărât pe dată să-i dea Mariei portocala ei.

Veselă, Maria i-a arătat bunicii surpriza de la Iulia: ce prietenă bună are! „Maria, i-a zis atunci bunica, eu cred că așa un gest frumos se cuvine să facem și noi pentru Ștefan, băiatul acela drăguț care ne dă adeseori câte o mână de ajutor când avem nevoie. Te rog să te duci la el și să-i dăruiești portocala pentru că nu avem altceva mai bun. Sunt sigură că părinții tăi îți vor trimite un pachet cu dulciuri din Italia, cât de curând.”

Ascultătoare, Maria și-a luat paltonașul și s-a dus la scara vecină unde locuia Ștefan. Vă închipuiți, nu mică i-a fost mirarea băiatului când a primit o portocală asemănătoare cu cea pe care o primise de la Moș. Până la urmă, portocala a fost împărțită frățeste între cei patru prieteni și, privindu-i din cer, Moș Nicolae a zâmbit în barbă.

Doi ciobani

Într-o iarnă foarte geroasă, un cioban se afla pe un vârful de munte. Zăpada era foarte mare. Rătăcindu-se pe o cărare troienită, fu cuprins de un somn greu. Dacă adormea, ar fi fost pierdut pentru că ar fi înghețat din pricina gerului foarte mare.

Cum stătea el într-un loc și era toropit de frig, a văzut la o oarecare distanță, pe aceeași cărare a muntelui, un alt cioban. Din pricina gerului, acesta înțepenise și adormise. Privindu-l, și-a dat seama că ar fi putut fi chiar el în locul acelui cioban amorțit. Dacă ar fi fost așa, cât de bine era dacă venea cineva să-l ridice din toropeală. Pricepând cum stau lucrurile, inima lui s-a aprins de dragoste frățescă și a zis:

- Dacă nu mă voi duce să-l trezesc, va muri.

Atunci s-a apropiat de ciobanul care adormise în troiene și a început să-i frece cu zăpadă mâinile. Mișcându-l și scuturându-l, a izbutit să-l dezmoștească. În cele din urmă, cel care adormise a fost trezit. Astfel, amândoi ciobanii au scăpat de somn și de moartea prin îngheț.

*“Dragostea și mila sunt bune în tot locul,
Căci ele ne-ncălzesc mai tare decât focul.”*

*“Să dorim binele fraților noștri și mântuirea
tuturor oamenilor mai mult decât pe a noastră.”*

Sfântul Teodor Studitul

Ajută-i pe băieți să găsească cel mai fumos brad de Crăciun:
nu cel mai mic, nu al patrulea și cu trunchiul foarte drept.

„Meșteșugul meșteșugurilor și știința științelor este aceea de a educa bine pe om, ființa cea mai deosebită și totodată complexă.”

Sf. Grigorie de Nazianz

Despre nevoia de a începe educația din fragedă pruncie

În vremurile de demult *un duhovnic*, care se distingea prin sfințenia vieții, *i-a dat următoarea poruncă unei mame* care se plângea că fiul ei nu o mai ascultă: *“Scoate din rădăcină acest copac”*, și i-a arătat un copăcel tânăr care apucase însă să prindă rădăcini foarte puternice și adânci. Mama încercă să scoată copacul însă, cu toate eforturile depuse, nu reuși. *“Părinte, ceea ce mi-ați cerut este cu neputință”*. Atunci părintele i-a arătat un alt copăcel cu mult mai mic, pe care mama reuși să-l smulgă fără greutate, din prima încercare.

Făcând o legătură între povestirea aceasta și educația copiilor, am putea spune că părinții rămân aproape neputincioși în a schimba comportamentul copiilor mai mari, dacă nu au început să se ocupe de educația lor din cea mai fragedă pruncie.

Despre copilul Iisus, în vârstă de doisprezece ani, aflăm că mergea cu părinții săi să se închine la templul din Ierusalim și că le era supus. El „...sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul...”

(Luca II, 40,51-52). Acesta

este modelul pe care trebuie să-L urmeze fiecare copil. Pe Acesta trebuie să-L imite. Se întâmplă asta în zilele noastre?

Dezvoltarea trupească are loc repede și continuu. Copilul începe să vorbească, să gândească, să deosebească binele de rău, să capete noțiuni despre Dumnezeu și lume, iar părinții ar trebui să urmărească atent evoluția morală a acestuia.

De multe ori însă, fiind orbiți de iubire față de copii, părinții

sunt nepăsători față de educația religioasă și morală a acestora. Abia când observă că „puiul” sau „îngerășul” lor a devenit un copil rău, mofturos, egoist, încăpățânat sau lacom li se deschid ochii și hotărăsc să înceapă educarea lui. Însă, „copăcelul” a crescut!

Nu există nici o scuză pentru părinții care nu și-au educat bine copiii. După cum un agricultor smulge buruienile pentru a nu fi înăbușite plantele semănate, sau un pomicultor curăță lăstarii uscați sau neroditori, la fel și părinții trebuie să curețe inimile copiilor de „buriienile” și apucăturile care-i înăbușă starea sufletească. Educația însă nu constă numai în a combate pornirile rele ale copilului, ci și în a-l obișnui de mic să săvârșească binele.

Părinții care spun că e greu să educi de mic un copil sau că e încă prea devreme, nu sunt interesați de acest aspect, fiind lipsiți de responsabilitate. Ei vor da răspuns în fața lui Dumnezeu și vor fi aspru pedepsiți pentru această nepăsare. De asemenea e bine de știut că un copil bine educat din punct de vedere religios este în stare să-și dea viața pentru credință. În Viețile Sfinților găsim destule exemple de copii care au ajuns sfinți, cultivând virtuți ca bunătatea, cinstea, ascultarea, mila, iar unii dintre ei au fost chiar martiri (Sfânta Muceniță Filoteea, Sfântul Fanurie, Sfinții Martiri Brâncoveni - copiii ascultători ai Domnitorului Constantin Brâncoveanu).

Sfânta Scriptură ne învață că dacă un om a îndrăgit din copilărie binele nu se va abate de la el până la bătrânețe, iar înțelepciunea populară spune: „cum e în leagăn așa e și în mormânt”. Așadar, dragi părinți încercați să vă educați copiii încă din primele clipe ale vieții, având în minte și îndemnul poetului Vasile Militaru:

*Pe copil să-l ții în frâu
De vrei, OM, la toți să placă
Nu lăsa orice să-ngâne,
Nu-l lăsa orice să facă,
Nu-l lăsa după plăcere
Unde vrea el să se ducă:
Din același lemn se scoate
Ori icoană, ori măciucă.*

Prof. Morar Daniela
Școala „Dimitrie Onciu” - Straja

Povestea lui Moș Nicolae

Mă supăraseră colegii de școală spunându-mi că Moș Nicolae nu există. M-am întristat și m-am supărat

pe mama și pe tata, care erau acuzați că vin ei în locul Părintelui celui minunat. Toată după-amiaza m-am foit îngrijorat! La ce bun Biserica din Șchei dacă Sfântul nu stă în ea? La ce bun toate nădejtile mele?...

Când mama și tata mi-au zis să-mi fac bocancii pentru seară, i-am făcut cu lehamite. Eram hotărât să nu mai înghit „gogorița” cu Moșul, cum mi-au zis colegii. Am dormit bine după-amiaza. Am stat atent mai apoi la pregătirile părinților mei. Dacă ar fi ascuns prin casă cadoul (cum îmi spuneau prietenii mei), i-aș fi prins, mai ales că la o vreme, când ne pregăteam de culcare, ei au adormit înaintea mea. Iar eu, eu nu voiam să dorm. M-am apucat să citesc, și cum cartea era bună, n-am pierdut timpul. Din când în când, tata și mama, cu chipurile adormite, dar și îngrijorate, veneau să mă întrebe: „N-a venit Moșul?” „Aha, v-am prins!” mi-am zis în gândul meu. Și chiar dacă aș fi rămas fără cadou, tot merita să-i prind.

Se crăpa bine de ziuă când, cârpit de nesomn și-un pic supărat de cele întâmplate, am ațipit pentru o fracțiune de secundă. Camera s-a umplut de miros de portocale și turtă dulce, iar bocancii s-au umplut și ei de darurile pe care mi le dorisem adânc, în străfundul sufletului. Toată noaptea fixasem cu ochii icoana Sfântului Nicolae care-mi ocrotea somnul. Mi se păruse, mai ales spre dimineață, încruntat. Acum zâmbea, ghiduș, ca un moșneag de poveste. Grăbindu-mă la fereastră, l-am surprins urcând în trăsură:

- Ce faci, Moșule? i-am zis. Nu mai stai cu mine?

- Nu pot, mi-a zis cu șoaptă înfundată, am pierdut prea mult timp așteptând să ațipești. Acum fug la ceilalți copii și le duc din daruri, dar ne vedem la anul... sau ce zici? În zori, la Liturghie, să vii la Biserica ce-mi poartă hramul...

Mai târziu, mama mi-a explicat că era îngrijorată pentru că ei aveau deja în papuci darurile, pe când eu încă mă mai lăsam dus de nas de cuvintele colegilor mei, ce-mi spuneau că el, Moșul cel sur, nu există.

Preot Constantin Necula

Bulgărele de zăpadă

Ningea cu adevărat ca în povești și văzduhul era plin de strigătele voioase ale copiilor care întâmpinau cu bucurie prima zăpadă. Din scaunul său cu roțile, Nicolae, un băiețel de 11 ani, privea trist pe geam. I-ar fi plăcut atât de mult să se joace alături de prietenii săi! Dar pentru el copilăria părea că se sfârșise brusc într-un scrâșnet îngrozitor de frâne, atunci când fusese lovit de o mașină în mare viteză. Au trecut trei ani din ziua în care doctorii le-au spus părinților lui Nicolae că băiatul nu mai poate merge.

Afară, Stelian, fratele mai mic al lui Nicolae, se străduia împreună cu alți copii să ridice un om de zăpadă, când l-a zărit la fereastră pe fratele său. „Uite eu mă joc, iar fratele meu nu poate ieși afară. Oare cum aș putea să-l bucur?” s-a întrebat Stelian. „Hai să-i duc un bulgăre de zăpadă!”

Nu mică i-a fost mirarea lui Nicolae când l-a văzut pe Stelian că vine în casă cu un bulgăre de zăpadă. S-a bucurat mult, m u l t... Nu mai simțise de mult răceala zăpezii, nu mângâiasse de mult un bulgăre de zăpadă. De bucurie l-a apropiat de inimă și a stat așa cu el până când a simțit cum printre degete îi curg picături de apă. A intrat în panică. Ce să facă? Stelian nu era prin preajmă să-l ajute, el fugise din nou afară la joacă cu copiii.

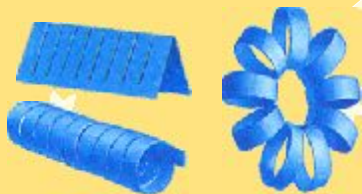
Dragi copii, vă invităm la un nou concurs:
să vă gândiți împreună cu Nicolae,
băiețelul din scaunul cu roțile,
ce ar putea să facă cu apa din palme?
Cele mai frumoase răspunsuri vor fi premiate.

PODOABE pentru **BRADUL DE CRĂCIUN**

Flori suspendate

1, 2 sau 3 dreptunghiuri de hârtie pliate acordeon, tăiate, pliate în două și lipite unele peste altele.

bandă îndoită, tăiată, apoi lipită în formă de tub și închisă la capete

Inimă împletită

Îndoaie în două, două dreptunghiuri de culori diferite și fă tăieturi. Împletește benzile obținute, apoi inima e gata de a fi umplută.

Ghirlande

Îndoaie o hârtie în două, apoi taie ochiurile ghirlandei.

Îndoaie hârtia în patru...

Ce poți găsi în cadoul indicat de beteala ce coboară din vârful bradului?

Ajută-l pe Moș să găsească cel mai scurt drum spre copil !

De câte cercuri a fost nevoie pentru a desena omul de zăpadă ?

Desenează un plic fără să ridici creionul de pe hârtie și fără să treci de două ori pe aceeași latură.

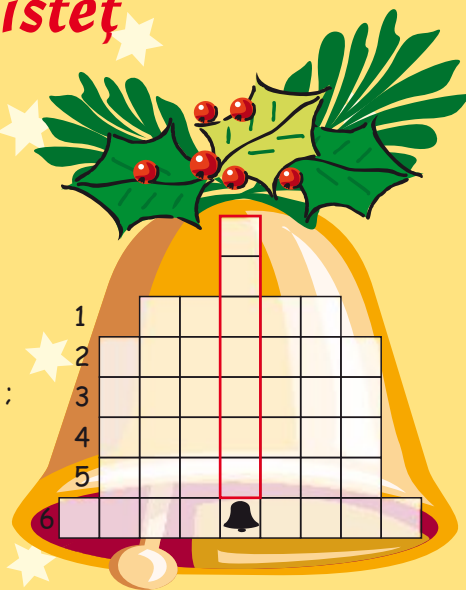

Clopoțelul isteț

Orizontal

1. În tot locul te-nsoțește și de rele te păzește.
2. Sfântă Muceniță sărbătorită în Ajunul Crăciunului.
3. „Scara Virtuților” pentru copii
4. S-a născut în oilor.
5. Sfinții Grigorie, Vasile și Ioan au fost
6. Lumina Betleemului vine de la... ; Au adus daruri Mântuitorului.

Vertical: Cel ce a adus Maicii Domnului vestea că va naște pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

CONCURS DE ESEURI

„În căutarea aproapelui pierdut”

Premiul I: Loghin Simona, Fălticeni

Premiul II: Adrieșoia Cătălin Pavel, Cotu Băii

Premiul III: Grosu Rosana Maria, Suceava

Mențiuni

Grămadă Iulian Cătălin, Ilișești; Băeșu Alexandra, Bogdănești

Clasele I-IV

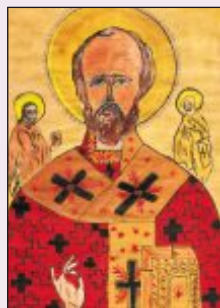
Premiul I

Oana Bejenari
Rădăuți

Premiul II

Mihalache Denisa
Cotu Băii

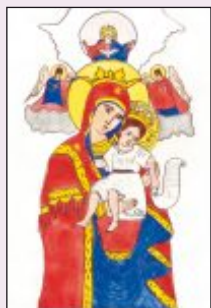

Premiul III

Poliec Alexandra,
Paltinu

Mențiuni: Gavrilesco Iulia, Fântâna Mare; Câmpanu Andreea, Fântâna Mare; Rotariu Lucian Vasilică, Cotu Băii

Clasele V-VIII

Premiul I

Fîrcal Valerica
Frumosu

Premiul II

Afilipoaie Sonia-Elena
Râșca

Premiul III

Bercea Mădălina
Vama

Mențiuni : Niga Anda, Frumosu; Timofte Flaviu, Fălticeni; Sănduleac Iulia Mihaela, Dornești

CONCURS DE ESEURI

Tema concursului:

„Samarineanul milostiv”

Dintre faptele de milostenie pe care le-ați făcut povestiți-ne-o pe cea mai deosebită. Creați o compunere și ilustrați-o cu desene sau fotografii.

Cele mai frumoase eseuri vor fi premiate cu cărți oferite de Librăria „Sfântul Voievod Ștefan cel Mare”.

Concursurile
continuă!

CONCURS DE DESENE

Tema concursului:

„Răstignire și Înviere”

Desenați icoane despre Patimile, Răstignirea sau Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Cele mai frumoase desene vor fi premiate cu icoane oferite de Mănăstirea “Sf. Ioan cel Nou” Suceava.

Pot participa la concursuri elevii claselor I-VIII. Materialele vor fi trimise până la **15 februarie 2007** prin poștă sau e-mail la adresa de mai jos.

Vă rugăm să specificați numele, clasa, școala și adresa completă.

Premianții concursurilor vor fi invitați în vara anului 2007 la Suceava pentru a participa la **ediția finală a concursurilor**. Premianții ediției finale vor participa la un **pelerinaj la mănăstiri**.

Așteptăm impresiile voastre despre această revistă, propuneri, articole și desene create de voi pentru a fi publicate în numărul următor al revistei.

Mănăstirea “Sfântul Ioan cel Nou” Suceava
str. I. V. Viteazu, nr. 2, 720034 Suceava
micutiicrestini@yahoo.com, tel: 0740 780430

Revista este publicată on-line la: www.arhiepiscopiasucevei.ro/revistacandela.html

